

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

z dnia 31 sierpnia 2018 r.

VI Ka 1207/17

Przewodniczący: Sędzia SO Maciej Schulz.

Przy udziale prokuratora Ewy Gołębiowskiej.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu dnia 9 sierpnia 2018 r. sprawy K. B. syna S. i F., ur. (...) w G. oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 14 lipca 2017 r. sygn. akt II K 434/16 zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim na rzecz adw. M. H. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu w II instancji oraz podatek VAT.

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że: w okresie od czerwca 2012 r. do dnia 16 grudnia 2013 r. w m. G. gm. P. poprzez uporczywe nękanie w postaci wszczynania awantur, wyzywania wyrazami powszechnie uznawanymi za obelżywe, hałasowania, trzaskania drzwiami, głośnego oglądania telewizji w tym również w godzinach nocnych, powodowania zwarcia instalacji elektrycznej, grożenia pozbawieniem życia, spaleniem mienia oraz spowodowania uszkodzeń ciała, które to groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia, wzbudził u J. B., M. B. oraz ich córek E. B. i W. B. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył ich prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie II K 434/16 oskarżonego K. B. uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2012 r. do dnia 16 grudnia 2013 r. w m. G. gm. P. poprzez uporczywe nękanie w postaci wszczynania awantur, wyzywania wyrazami powszechnie uznawanymi za obelżywe, hałasowania, trzaskania drzwiami, głośnego oglądania telewizji w tym również w godzinach nocnych, grożenia pozbawieniem życia, spaleniem mienia oraz spowodowania uszkodzeń ciała, które to groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia, wzbudził u J. B., M. B. oraz ich córek E. B. i W. B. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył ich prywatność, tj. popełnienia występku z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oskarżonego skazuje, a na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

2. na podstawie art. 35 § 4 k.k. i art. 72 § 1 pkt 6b k.k. zobowiązał oskarżonego do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych;
3. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził z Sum Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim - na rzecz adw. M. K. kwotę 826,56 zł, w tym kwotę 157,56 zł tytułem należnego podatku od towarów i usług (VAT), za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu
4. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził z Sum Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim - na rzecz adw. M. H. kwotę 826,56 zł w tym kwotę 157,56 zł tytułem należnego podatku od towarów i usług (VAT), za pomoc prawną udzieloną oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu;
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. B.

Obrońca oskarżonego K. B. zaskarżyła wyrok w całości podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizę materiału dowodowego oraz w konsekwencji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wniosła o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego i wniosła o zaskarżonego wyroku w tym zakresie i dodatkowe orzeczenie środków karnych, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 6 i 7 b k.k.) w postaci poddania się terapii antyalkoholowej i opuszczenia lokalu na okres 1,6 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione apelacje nie zasługują na uwzględnienie. Na wstępie podkreślić należy, że Sąd Rejonowy orzekając ponownie w niniejszej sprawie wykonał zalecenia Sądu Okręgowego dotyczące odebrania wniosku o ściganie od pokrzywdzonej M. B., co było powodem uchylenia sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy. Sąd ten w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. B. składanym na rozprawie i jednocześnie dlaczego dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych oraz zeznaniom pozostałych świadków w oparciu, o które to depozycje ustalono stan faktyczny. Podzielić należy ocenę Sądu Rejonowego dotyczącą pierwszych wyjaśnień K. B. składanych w toku postępowania przygotowawczego (k. 45-46, 65). Jak słusznie zauważył Sąd I instancji oskarżony mimo iż nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazał i opisał sposób swojego zachowania się wobec pokrzywdzonych. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują pełne potwierdzenie w zeznaniach J. B., M. B., E. B. oraz W. B., które są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Natomiast Sąd Rejonowy trafnie nie dał wiary pozostałym wyjaśnieniom oskarżonego w tym zwłaszcza w tej części, w której nie przyznał

się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, iż wcześniejsze złożone wyjaśnienia były złożone pod naciskiem funkcjonariuszy policji. Argumentacja Sądu I instancji zawarta w pisemnych motywach wyroku jest całkowicie przekonywująca i zgodna zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Reasumując tę część rozważań podkreślić należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego dokonana przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim ocena materiału dowodowego, wbrew polemicznym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego, mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. Poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne są prawidłowe i w pełni znajdują odzwierciedlenie w prawidłowo zgromadzonym materiale dowodowym.

Przechodząc do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego również należy podkreślić, że w żadnym stopniu nie zasługuje ona na uwzględnienie. Orzeczona wobec oskarżonego kara oraz środek karny absolutnie nie noszą cech rażącej niewspółmierności. Wydając orzeczenie w karze i innych konsekwencjach prawnych czynu Sąd I Instancji prawidłowo uwzględnił okoliczności przedmiotowe i podmiotowe występujące w niniejszej sprawie. Sąd ten prawidłowo rozważył okoliczności łagodzące i obciążające mające wpływ na wymiar kary. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu meriti, że orzeczony na podstawie art. 72 § 1 pkt 6b k.k. udział w zajęciach korekcyjno-edukacyjnych pozytywnie wpłynie na postawę oskarżonego, pozwoli na zatarcie negatywnych zachowań jakich dokonał i jednocześnie pomoże w zakończeniu konfliktu i naprawieniu relacji z J. B. i jego rodziną. W ocenie Sądu Odwoławczego jest on wystarczający dla korekty zachowania oskarżonego i brak jest konieczności orzeczenia przez Sąd Odwoławczych dodatkowych środków karnych wnioskowanych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Zwłaszcza, że orzeczony obowiązek opuszczenia lokalu w realiach niniejszej sprawy stanowiłby de facto eksmisję oskarżonego i byłby niedopuszczalną ingerencją w stosunki cywilno-prawne. Co ma szczególne znaczenie zwłaszcza w kontekście trwającego od lat sporu pomiędzy braćmi na tle własnościowym.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.